

Δρόμος για τον Χριστό

/ [Γνώμες](#)

Με το κλείσιμο της εορτής του Σταυρού σταματάει η ανάγνωση των περικοπών του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου και αρχίζουν οι περικοπές από το κατά Λουκάν Ευαγγέλιο. Το πρώτο ευαγγελικό ανάγνωσμα από τον Λουκά αναφέρεται στο θαυμαστό γεγονός της κλήσης των τεσσάρων πρώτων μαθητών του Χριστού, Πέτρου και Ανδρέα, Ιωάννου και Ιακώβου (Κυριακή Α΄ Λουκά).

- *π. Δημητρίου Μπόκου*

Πολλά πράγματα καθιστούν το γεγονός αυτό θαυμαστό. Ένα από αυτά είναι η άμεση ανταπόκριση των μαθητών στο κάλεσμα του Χριστού, πράγμα που σημαίνει ότι βίωσαν τη σύντομη συναναστροφή μαζί του ως κάτι ιδιαίτερα συγκλονιστικό. Τους άγγιξε τόσο βαθιά η θεϊκή παρουσία του, που τον εμπιστεύθηκαν απόλυτα και αυτό άλλαξε ριζικά τη ζωή τους. Αποτάχθηκαν, περιφρόνησαν όσα τους έδεναν με τον κόσμο και αποδύθηκαν στην διά βίου προσπάθεια να βαθαίνουν όλο και περισσότερο «εις αληθείας επίγνωσιν». Πίστεψαν ότι βρήκαν τον μεγαλύτερο θησαυρό, το πολύτιμο μαργαριτάρι, που άξιζε να πουλήσουν τα πάντα για να το

αγοράσουν.

Τί γίνεται όμως με μας, που δεν μπορούμε να τους μοιάσουμε, αφήνοντας τα πάντα για τον Χριστό; Μπορούμε να έχουμε πίστη. Βαθιά, απόλυτη εμπιστοσύνη στον Χριστό. Όποιος έχει ανόθευτη πίστη στον Χριστό, έχει όλα τα θεϊκά χαρίσματα μέσα του. Στον Χριστό «εισι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως απόκρυφοι»(Κολ. 2, 3). Όλοι οι θησαυροί της θεϊκής σοφίας και γνώσεως είναι κρυμμένοι μέσα στον Χριστό. Συνεπώς, αν ο Χριστός κατοικεί μέσα μας (Εφ. 3, 17), όλοι αυτοί οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως είναι κρυμμένοι μέσα στις καρδιές μας. Τί φταίει όμως και δεν νιώθουμε τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος μέσα μας; Η αμέλειά μας στο να εργασθούμε τις εντολές του Χριστού. Στο να βαδίζουμε όπως θέλει ο Χριστός.

Οι θεϊκοί θησαυροί μέσα μας φανερώνονται από την αγάπη προς τον Χριστό. Αν όμως η αγάπη μας αυτή είναι στάσιμη, ανενεργός, τότε φυσικώ τω λόγω νομίζουμε, ότι δεν έχουμε τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Γιατί αυτά φανερώνονται «κατά την αναλογίαν της εκάστου, διά των εντολών, καθάρσεως». Στο μέτρο που εφαρμόζει ο καθένας τις εντολές του Χριστού, καθαρίζει την καρδιά του και φανερώνονται μέσα του, στο μέτρο αυτό πάντα, οι θεϊκοί θησαυροί.

Όλες οι εντολές είναι καλές, μα η αγάπη ιδιαίτερα είναι μια «καθ' υπερβολήν οδός»(Α΄ Κορ. 12, 31), ένας εξαιρετικός δρόμος για τον Χριστό. Λένε οι άγιοι, αφού δεν μπορούμε όλοι, σαν τους αποστόλους, να εγκαταλείψουμε τα πάντα για τον Χριστό, ας προσπαθούμε τουλάχιστον να ασκούμε την αγάπη. Όσο πιο απλόχερα γίνεται για όλους. Αυτόμας αποδεσμεύει λίγο από την προσκόλληση στα υλικά. Μας κάνει να καταφρονούμε τα πρόσκαιρα, να προτιμάμε σιγά-σιγά τα αιώνια. Κι ακόμα, η αγάπη, μαζί με την εγκράτεια, καθαρίζει από τα πάθη την καρδιά μας. Τότε βλέπουμε τον Θεό και τους θησαυρούς του. «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, (διότι αυτοί τον Θεόν όψονται»(Ματθ. 5, 8).

Η άσκηση της αγάπης λοιπόν φέρνει και σε μας κάτι από το αποστολικό φρόνημα, γεννάει μέσα μας κάποια αυταπάρνηση. «Φρόντισε και συ, όσο μπορείς, να αγαπήσεις κάθε άνθρωπο. Αν αυτό δεν το μπορείς ακόμα, τουλάχιστον μη μισήσεις κανέναν. Αλλά και σ' αυτό δεν θα φτάσεις, αν δεν καταφρονήσεις τα πράγματα του κόσμου»(Αγ. Μάξιμος ο Ομολογητής, Εκατοντάς Δ΄ των περί αγάπης κεφαλαίων, ξθ΄-πβ΄, Φιλοκαλία Β΄, σ. 48-49).